

- Проверено ли е най-строго всичко това? Да няма някъде клеветата или измама?

Логотетът сложи ръка на гърди, поклони се.

- От сърце възхвалявам, че всичко това не е клеветата. Преди да дръзна да представя на царство ти грозната истина, аз се потрудах да изпитам най-истинско всичко. Моите люде обиколиха тия селища, преоблечени като монаси, като божещи, като търговци, неусетно разпитаха людето, които им се доверяваха, и потвърдиха злочинията. Аз самият дълго не можах да повярвам, че зад едно тъй веселно лице може да се крие толкова черна душа. Ала така е. Все пак, ако смея да помоля, нека царство ти излее великодушието си над нещастника. Нека казънта бъде по-лека.

Иоан Асен затвори за миг очи, лицето му още повече прежълтя. След това поклати решително глава, отправи бързо взор към иконата на Чудотвореца Димитри - мечът на справедливостта блестеше неумолимо: нямаше пощада за виновните.

Натопи перото в червеното мастило.

И сложи подписа си.

Логотет Григорий хвърли взор към царската повеля. Очите му се заковаха връз съдбовните редове. И изтръпна. Погледна изплашено към самодържеца.

Асен се изправи. Очите му бяха скърбни. Ала цялото му лице беше замръзнало в каменна строгост.

- Злото се реже отведнъж. От корен. Иначе нивата ми ще буреняса. Колкото пакостникът е по-високо издигнат, толкова казънта му ще бъде по-голяма. Друго?

Григорий прехапа устни, отново се поклони, поразен, замаян.

Царят жертвуваше най-любимия си другар, този който най-лесно можеше да изтръгне смях от устата му с весела бърбавист и остроумна закатка.

- Друго нищо за днес, царство ти.

- Тогава, лека нощ, велики логотете. До виждане.